

RÀDIO MOLLET, UNA REALITAT A MIG GAS

Jaume Barberà

Ràdio Mollet, emissora municipal, compleix aquest mes deu anys. Per a molts molletans, n'estic convençut, és com si hagués existit sempre, i això és positiu, perquè demostra fins a quin punt aquesta iniciativa, que vam tenir quatre corresponsals de premsa, ha arrelat en la població.

Les ràdios municipals són tot un fenomen de la democràcia com tantes altres coses. Permeten als ciutadans saber què passa al poble, a la comunitat on viuen, de forma gairebé immediata i també en potencien la participació. Així mateix, fan de plataforma dinamitzadora de la vida local en tots els sentits i contribueixen al procés de normalització del català, que déu n'hi do la falta que fa.

Si he de ser sincer, ens va costar molt poc convèncer l'alcaldesa Anna Bosch perquè l'Ajuntament assumís el projecte de fer una ràdio local. Des del primer moment hi va estar interessada i ens va animar a fer-lo realitat al més aviat possible. Així és que no ens va faltar temps per posar-nos a escriure com uns desesperats tot el que calia perquè Anna Bosch pogués presentar la iniciativa en un ple. No fos cas que es fes enrera.

Ràdioaficionats

Però nosaltres no ho podíem fer tot; no sabíem res de l'apartat tècnic. Per tant, necessitàvem ajuda i la vam tenir sense necessitat de sortir de Mollet. L'any 1980, un grup de ràdioafionats emetia durant una sèrie d'hores cada dia i també buscava ajuda, però la seva no era tècnica, sinó periodística, justament el que nosaltres podíem oferir. No vam trigar gaire a posar-nos d'acord.

Recordo ara la quantitat de reunions que fèiem per lligar tots els caps, els nervis i a vegades les discussions i els recels que sorgien. Però ho vam aconseguir: el dia que ens havíem fixat, el 21 de gener, Ràdio Mollet, emissora municipal, era tota una realitat. Salvador Escamilla en va ser el padrí.

Tristesa

Ara, quan ja han passat deu anys, recordo aquell dia amb una certa tristesa. No pas per ser deu anys més gran, sinó perquè potser va ser l'última iniciativa d'impacte que va sorgir de la societat civil. Gairebé tots els que vam tirar endavant la ràdio durant els primers mesos érem de la generació que va néixer en ple franquisme i que ens hi havíem oposat. Gent que havíem assumit un compromís amb el poble i que participàvem en tot allò que facilités el restabliment de la democràcia, de la justícia.

Nosaltres preteníem que Ràdio Mollet es convertís en un centre cultural, en un centre de trobada de tota mena de gent, joves i grans, interessada a fer de Mollet un poble amb molta més identitat de la que tenia. Per això, pensàvem organitzar debats, conferències, cine-fòrums i un llarg etcètera. Volíem, si més no el sotasignat, contribuir amb l'Ajuntament a fer de Mollet un poble amb molt més encant vital. Aquesta era la nostra il·lusió. Per això he parlat de tristesa.

És la mateixa tristesa que sento quan, també junt amb alguns del que vam fundar Ràdio Mollet i altres ciutadans, vam aconseguir que és construís al poble l'Institut de Batxillerat els anys setanta, després de molts mesos de lluita, manifestacions i més d'un ensurt. Pensàvem que tenir un Institut seria el tret de sortida a tota una dinamització cultural i política de la població. Pensàvem que ens convertiríem en un Granollers, en un Sabadell. Però no ha estat així.

Prémer l'accelerador

Sigui com sigui, Ràdio Mollet és tota una realitat, la tenim aquí. Cada dia emet amb normalitat i ens informa del què passa al poble. El mateix passa amb l'Institut. Ja no cal traslladar-se a fora del poble per anar a estudiar Batxillerat. Tant l'Institut com la Ràdio eren i són necessaris. Potser caldria pensar ara si se'n treu tota la potencialitat. Mollet no és un poble sobrat d'estructures participatives i culturals. Cal prémer l'accelerador, Mollet ho necessita.